

INFAMIJA (4) sb f

-a- (1) *OrzRozm*, -ã- (1) *GórnRozm* (ponadto 2 r. brak kreskowania).

sg G infamij(e)j (1). ◇ A infamią (1). ◇ I infamią (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

praw. Bezečność, pozbawienie czci szlacheckiej, a w konsekwencji pozbawienie możliwości piastowania pewnych funkcji publicznych [infamia – sromota *Mącz* 117c; – zelżywość, sromota *Calep*; niesława; odsądzenie czci, bezečność – infamia publica a lege vel principe ob scelus insigne irrogata Cn] (4) : iefli sławę dobrą wiecey łobie ważymy/ niżli żywot/ czemułz nie rádniey mnieyślą kaźnią karżećie dłużniká/ to ieft śiedzeniem/ niżli infamią? *GórnRozm* I3; y małz tęń pocźciwy Oćiec rozumian bydź za *complicem*, iż záchował miłość corcze łwey/ y [wywołanemu] źięćiowi ludziom vtrapionym? Bá chwały on zá to godźien / nie infamiey. *GórnRozm* I3; o dlugi przywiętlzym to káźń ieft/ wywołanie/ ktore zá łobą infamią ciągnie. A o te infze zbrodzie/ y niechayby przećię *bannitio* byłá/ lecz *citra infamiam*. *GórnRozm* Lv.

W przeni (1) :

Zwrot: »infamią pachnąć« (1): w tym Státucie łtoi/ iż Duchowni ładzą *Herefes et schismata* á ty rzeczy infamią pachną. *OrzRozm* H4v.

Synonimy: bezečność, sromota, zelżywość.